

przez pomoc przyznaną podatnikowi i finansowaną zarówno przez Unię, jak i przez rzeszone państwo, pod warunkiem że ciężar ekonomiczny związany z odmową odliczenia podatku od wartości dodanej został w całości zneutralizowany, czego weryfikacja należy do sądu krajowego.

(¹) Dz.U. C 243 z 11.8.2012.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 13 czerwca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-193/12) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 91/676/EWG — Ochrona wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego — Wyznaczenie stref zagrożenia — Nadmierna zawartość azotanów — Eutrofizacja — Obowiązek przeprowadzania co cztery lata przeglądu)

(2013/C 225/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Hottiaux i B. Simon, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i S. Menez, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 3 ust. 1 i 4 oraz załącznika I do dyrektywy Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotyczącej ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego (Dz.U. L 375, s. 1) — Niekompletne wskazanie stref zagrożenia — Nadmierna zawartość azotanów — Eutrofizacja — Odbywający się co cztery lata nieprawidłowy przegląd

Sentencja

- 1) Nie wyznaczając szeregu stref charakteryzujących się obecnością zbiorników wód powierzchniowych i gruntowych dotkniętych nadmierną zawartością azotanów lub zjawiskiem eutrofizacji lub zagrożeniem ich wystąpienia jako stref zagrożenia, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 3 ust. 1 i 4 dyrektywy Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotyczącej ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego oraz załącznika I do tej dyrektywy.
- 2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 217 z 21.7.2012.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 20 czerwca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof — Austria) — Finanzamt Freistadt Rohrbach Urfahr przeciwko Unabhängiger Finanzsenat Außenstelle Linz

(Sprawa C-219/12) (¹)

(Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 4 ust. 1 i 2 — Pojęcie „działalności gospodarczej” — Odliczenie podatku naliczonego — Eksploatacja modułu fotowoltaicznego zainstalowanego na dachu domu mieszkalnego — Dostawa do sieci — Wynagrodzenie — Produkcja energii elektrycznej niższa od jej zużycia)

(2013/C 225/56)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Finanzamt Freistadt Rohrbach Urfahr

Strona pozwana: Unabhängiger Finanzsenat Außenstelle Linz

przy udziale: Thomasa Fuchsa

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgerichtshof — Wykładnia art. 4 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Pojęcie „działalności gospodarczej” — Moduł fotowoltaiczny wytwarzający energię elektryczną bez własnego systemu magazynowania energii elektrycznej zainstalowany w pobliżu mieszkania prywatnego — Sprzedaż wytworzonej energii elektrycznej spółce, która następnie dostarcza do wspomnianego mieszkania potrzebną energię — Wytwarzanie w perspektywie długoterminowej mniejszej ilości energii niż energia zużyta

Sentencja

Artykuł 4 ust. 1 i 2 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 95/7/WE z dnia 10 kwietnia 1995 r., należy interpretować w ten sposób, że eksploatacja zainstalowanego na służącym prywatnym celom domu mieszkalnym lub obok niego modułu fotowoltaicznego, skonstruowanego w ten sposób, że po pierwsze ilość wytworzonej energii elektrycznej jest zawsze niższa od ilości energii elektrycznej ogółem zużytej przez użytkownika modułu do celów prywatnych, a po drugie energia ta jest dostarczana do sieci za wynagrodzeniem o charakterze stałym, stanowi „działalność gospodarczą” w rozumieniu tych przepisów.

(¹) Dz.U. C 243 z 11.8.2012.